AkzoNobel

Viktoria Berezina
„Uks sisemusse”
Kollaaž paberil, 35 × 50 cm, 2023
Segatehnika: paber, kartong, ajakirjad, vahakriit, niit, marker.
Foto: Anna Viaznikova

AkzoNobel
Värv kui kunst

2026

JAANUAR

E	T	K	N	R	L	P
			1	2	3	**4**
5	6	7	8	9	10	**11**
12	13	14	15	16	17	**18**
19	20	21	22	23	24	**25**
26	27	28	29	30	31	

VEEBRUAR

E	T	K	N	R	L	P
						1
2	3	4	5	6	7	**8**
9	10	11	12	13	14	**15**
16	17	18	19	20	21	**22**
23	**24**	25	26	27	28	

Marje Üksine

„Sügise puudutus”
Akvarell, 78 x 106 cm, 2014

„Talve koputus”
Akvarell, 78 x 106 cm, 2014.

Isiknäituselt „Maalides vabaks“ 2025
Fotod: Anna Mari Liivrand

AkzoNobel
Värv kui kunst

MÄRTS

E	T	K	N	R	L	P
						1
2	3	4	5	6	7	**8**
9	10	11	12	13	14	**15**
16	17	18	19	20	21	**22**
23	24	25	26	27	28	**29**
30	31					

APRILL

E	T	K	N	R	L	P
		1	2	**3**	4	**5**
6	7	8	9	10	11	**12**
13	14	15	16	17	18	**19**
20	21	22	23	24	25	**26**
27	28	29	30			

Viktoria Berezina

„Ülesehitamine”
Kollaaž lõuendil, 60 x 80 cm, 2023
Segatehnika: paber, kartong, ajakirjad, vahakriit, niit, marker, kipsipasta, akrüül, aerosoolvärv
Foto: Anna Viaznikova

AkzoNobel
Värv kui kunst

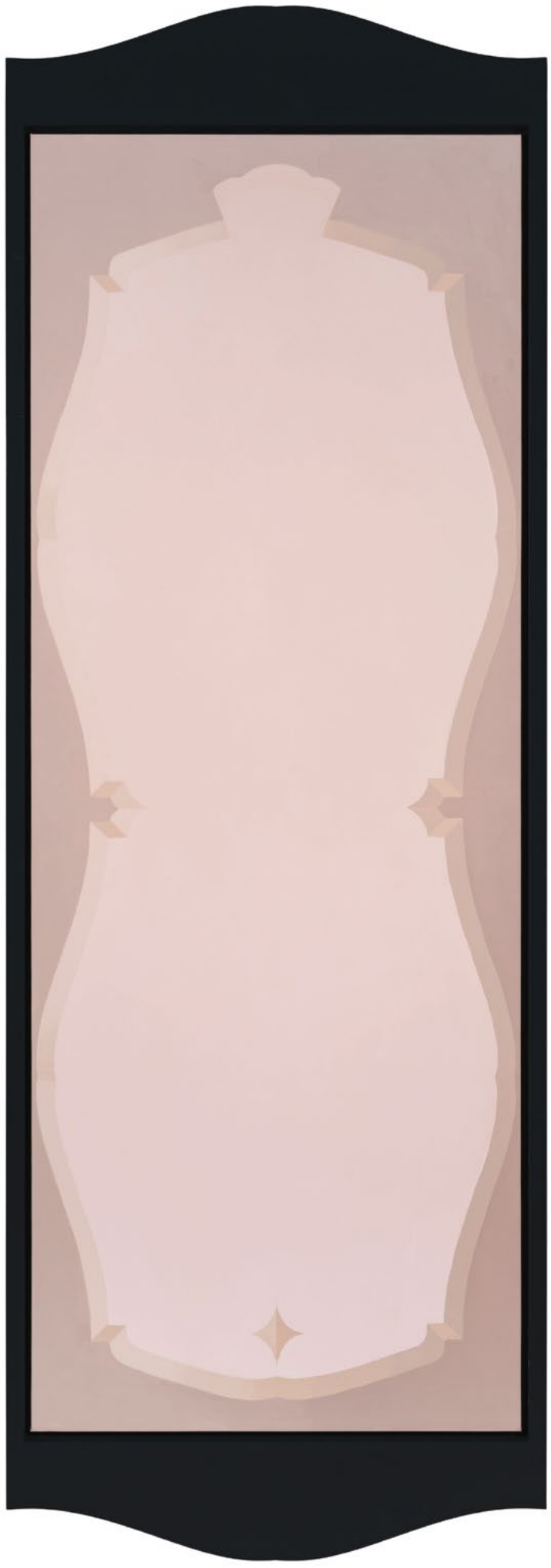

MAI

E	T	K	N	R	L	P
				1	2	**3**
4	5	6	7	8	9	**10**
11	12	13	14	15	16	**17**
18	19	20	21	22	23	**24**
25	26	27	28	29	30	**31**

JUUNI

E	T	K	N	R	L	P
1	2	3	4	5	6	**7**
8	9	10	11	12	13	**14**
15	16	17	18	19	20	**21**
22	**23**	**24**	25	26	27	**28**
29	30					

Sirja-Liisa Eelma

„Kroonimine I”
„Kroonimine II”
Õli lõuendil, 175 x 61 cm, 2024
Fotod: Stanislav Stepaško

AkzoNobel
Värv kui kunst

JUULI

E	T	K	N	R	L	P
		1	2	3	4	**5**
6	7	8	9	10	11	**12**
13	14	15	16	17	18	**19**
20	21	22	23	24	25	**26**
27	28	29	30	31		

AUGUST

E	T	K	N	R	L	P
					1	**2**
3	4	5	6	7	8	**9**
10	11	12	13	14	15	**16**
17	18	19	**20**	21	22	**23**
24	25	26	27	28	29	**30**
31						

Keiu Maasik

„Ma tahan kogu roosat komplekti, võib-olla midagi pastelset. Need sobiks punasega hästi."
Mängurelvad, erinevad materjalid, digitrükk siidsatiinil.
Foto: autor

AkzoNobel
Värv kui kunst

SEPTEMBER

E	T	K	N	R	L	P
	1	2	3	4	5	**6**
7	8	9	10	11	12	**13**
14	15	16	17	18	19	**20**
21	22	23	24	25	26	**27**
28	29	30				

OKTOOBER

E	T	K	N	R	L	P
			1	2	3	**4**
5	6	7	8	9	10	**11**
12	13	14	15	16	17	**18**
19	20	21	22	23	24	**25**
26	27	28	29	30	31	

Merike Estna

„Pimedik”
Akrüül, õli, lõuend
390 x 290 cm
2024–2025
Foto: Stanislav Stepaško

AkzoNobel
Värv kui kunst

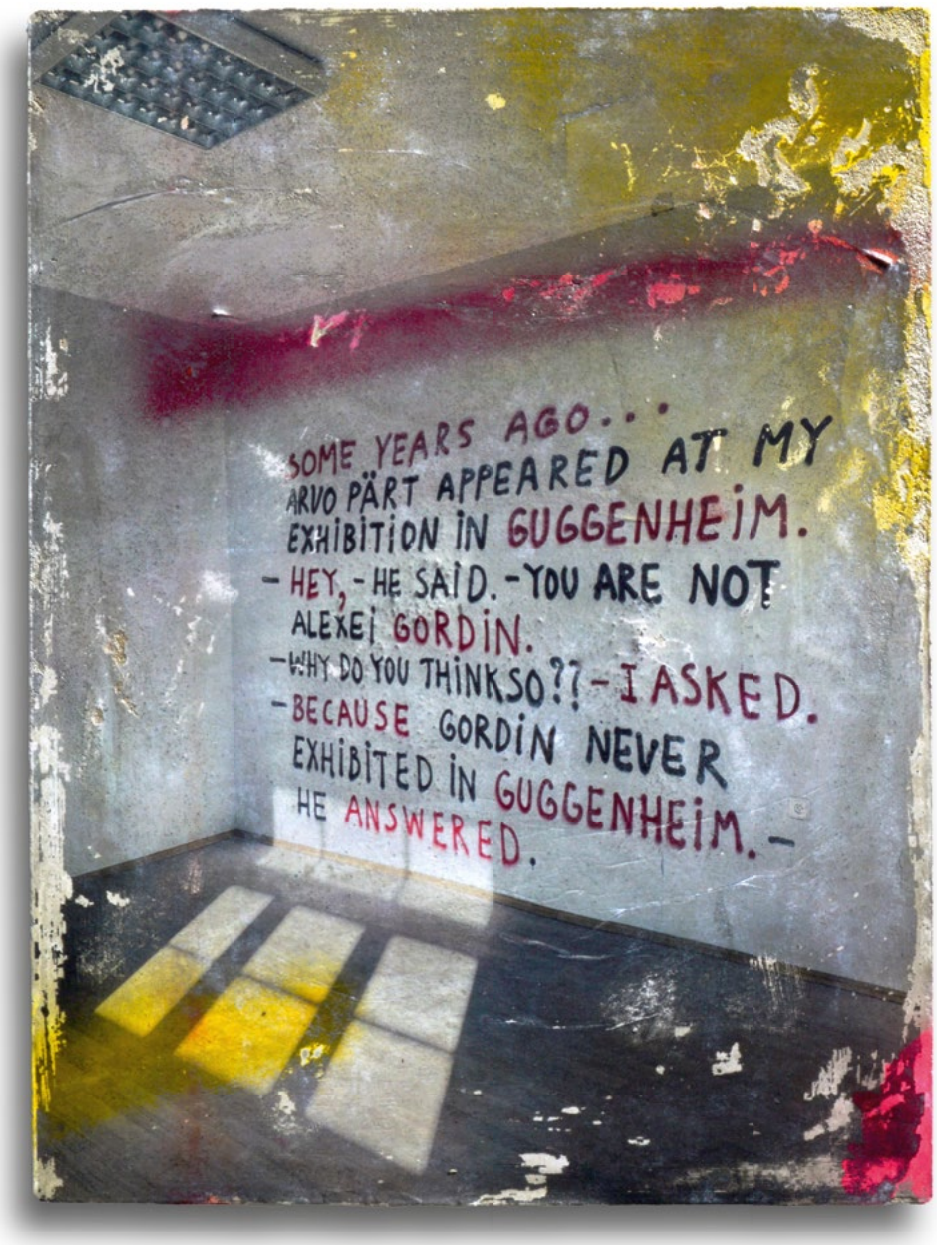

NOVEMBER

E	T	K	N	R	L	P
						1
2	3	4	5	6	7	**8**
9	10	11	12	13	14	**15**
16	17	18	19	20	21	**22**
23	24	25	26	27	28	**29**
30						

DETSEMBER

E	T	K	N	R	L	P
	1	2	3	4	5	**6**
7	8	9	10	11	12	**13**
14	15	16	17	18	19	**20**
21	22	23	**24**	**25**	**26**	**27**
28	29	30	31			

Alexei Gordin

Isikunäitus „Kinnimüüritud”
Lasertrüki ülekanne betoonile, iPhone foto.
42 x 29 cm
2025

AkzoNobel
Värv kui kunst

Kunstikalender 2026

AkzoNobel
Värv kui kunst

Marje Üksine (s. 1945) on oma põlvkonna tuntumaid graafikuid, kes elab ja töötab Tallinnas. 2014. aastal sai temast Eesti Kunstnike Liidu auliige.

Marje Üksine sai 1970. aastate graafikakunstis tuntuks oma metafüüsilise hõnguga maastiku- ja ruumivaadetega, detailselt komponeeritud kuivnõelagravüüridega. Tema graafiliste lehtede foonidele ilmus tihti mõni Tallinna vanalinnale, „tornide linnale" iseloomulik arhitektuuriline motiiv ja tõmmise esiplaanile inimfiguur, mitmetel juhtudel ka konkreetse isiku portree. Kunstniku omanäolisse, samm-sammult väljatöötatud kujundisüsteemi lisandus veidi hiljem ka koloreeritud värvilitograafia, milles on meisterlikult kombineeritud peeneid graafilisi jooni erksate värvipindadega, kujundikeelt ühtlasi märgatavalt rohkem abstraheerides ja ekspressiivsemas suunas edasi arendades. Tihti on tema loomingus ka musikaalseid teemasid ja looduse ilu edastamist. Uuel aastatuhandel üllatas ta kunstiavalikkust omakorda värvikirevate akvarellidega, mille puhul on kriitikas eraldi toodud välja nende maalilist vabadust ja värvirõõmu. Isiknäitusele „Maalides vabaks" Draakoni galeriis (28. IV –24. V 2025) oli alles hiljuti publikule vaatamiseks koondatud neist õnnestunumad.

Üksine on lõpetanud 1970. aastal Eesti Kunstiakadeemia, toonase nimega Eesti Riikliku Kunstiinstituudi graafika erialal ja esineb samast aastast aktiivselt nii isik- kui ka rühmanäitustel, olles osalenud oma karjääri jooksul lisaks paljudel olulistel rahvusvahelistel üritustel ja graafikatriennaalidel. Eesti Kunstnike Liitu võeti ta 1974. aastal ja 2012. aastast kuulub kunstnik lisaks Eesti Akvarellistide Ühendusse. Lisaks paljudele erakogudele on tema töönäiteid olulistes muuseumikollektsioonides Eestis, Soomes, Saksamaal, Ameerika Ühendriikides ja mujalgi. 2023. aastal tunnustati tema loomingut Kristjan Raua preemiaga.

Nomineeris kvartaliajakiri Kunst.ee.

Viktoria Berezina (s. 1994) on ukraina rahvusest kunstnik, graafiline disainer ja kunstikorraldaja, kes elab ja töötab alates 2022. aasta oktoobrist Tartus.

Berezina kollaažide seeria „Mürast moodustuv nägu" (2023) oli esmakordselt eksponeeritud Tartu Kunstimuuseumi projektiruumis toimunud samanimelisel isiknäitusel (21. VI–28. IX 2025). Teosed valmisid Tartu Aparaaditehase ateljees pärast põgenemist okupeeritud Hersonist. Need kollaažid on kunstniku sõnul moodustatud tema sisemaailma varemetest – ajal, mil oma peegelpiltki tundus võõras ja iga päev algas küsimusega, kuidas edasi. Seeria ei moodusta ühtset jutustust: näha on vaid erinevad killud, mälupildid, tekstuurid ja kihistused. Kollaaž ei ole siin pelgalt teose tehnika, vaid ka metafoor sõjapõgenikuks olemisele – katse end tükkidest uuesti kokku seada, teades, et uut terviklikku identiteeti ei pruugi sündida. Kompositsioonides kumav kollane värv ei ole kunstniku sõnul päikesevalgus, vaid leekide kustumise järel hõõguvad söed, mis sümboliseerivad vastupanu. Need ei soojenda enam, kuid hoiavad siiski külma eemal.

Viktoria Berezina on lõpetanud kiitusega Hersoni Riikliku Tehnikaülikooli disainiteaduskonna (2017). 2022. aastal pälvis ta Eesti Kultuuriministeeriumi rahastatava ja Eesti Kultuuri Koja väljaantava Kultuuri Teo preemia vapruse eest sõja kajastamisel ja ukraina kunstnike näituse „Päästik" kureerimise eest Tartu Aparaaditehases tARTu galeriis. 2023. aastal nomineeriti tema projekt „Viktoria kirjad" Tartu kultuurikandja auhinnale kategoorias "Aasta sündmus" ja see kulmineerus raamatuga „Minu Herson" (Petrone Print, 2023). 2024. aastal sai temast Tartu Kunstnike Liidu liige.

Nomineeris Tartu Kunstimuuseum.

Sirja-Liisa Eelma (s. 1973) on kontseptuaalne maalikunstnik, kelle pildikeelt iseloomustavad viimastel aastatel enamasti minimalistlikud struktuurid ja aeglased muutumised ning meditatiivsuse märksõna. Elab ja töötab Tallinnas.

Maalipaarik „Kroonimine I–II" (2024) oli hiljuti eksponeeritud kunstniku isiknäitustel „Igatsus kaotatud ruumi järele" Kumu kunstimuuseumi püsinäituse projektiruumis (5. IX 2024–30. III 2025). Näituse algimpulss oli tegelikult ühe teise kunstniku pildi sisse minek – nimelt inspireeris teda Kumu püsiekspositsioonis olev Carl Sigismund Waltheri maal „Bluhmi maja interjöör Tallinnas" (1841), mis kujutab konkreetset perekonda ja nendele kuulunud maja Tallinna vanalinnas. Näituse jaoks loodud peenete toonierinevustega maalidel jätkab Eelma kontseptuaalse minimalistliku maalikunsti võtmes kunstiajaloolise materjali interpreteerimist. Kunagist Bluhmide maja külastades avastas Eelma, et just selles toas ja selles kohas, kuhu Walther oli asetanud oma keskse ja tähendusliku motiivi – sureva ema voodi –, on korteri praegusel omanikul asetatud ikoon, millel on kujutatud Maarja kroonimist kuningannaks. Selline „jumalik" juhuslikkus, mis sulatab kokku eri ajaraamistikud, argielu ja pühalikkuse, on andnud käesolevale maalipaarikule ka pealkirja.

Eelma on 1996. aastal lõpetanud Eesti Kunstiakadeemia maalikunsti eriala magistrikraadiga ja 2018. aastal astunud sealsamas doktorantuuri. 2016. aastal tunnustati teda Konrad Mäe nimelise maalipreemiaga. Tema teoseid leidub era- ja muuseumikogudes. Näituseelus on ta nii Eestis kui ka välismaal tegutsenud alates 1990. aastate teisest poolest. AkzoNobeli kunstipreemiale oli ta esmakordselt nomineeritud 2021. aastal.

Nomineeris Eesti Kunstnike Liit.

Keiu Maasik (s. 1992) on foto-, video- ja installatsioonikunstnik, kes elab ja töötab Tallinnas. Kunstnikuna huvitab teda videomängude uurimine konkreetses sotsiaalses keskkonnas ehk virtuaalse ja tegeliku maailma vaheline (sageli konfliktne) suhe.

Eesti Kaasaegse Kunsti Muuseumi ees asuvas vitriinigaleriis toimunud näitusel „Ma tahan kogu roosat komplekti, võib-olla midagi pastelset. Need sobiks punasega hästi." (3.–13. VI 2025) analüüsis kunstnik enda igapäevast tulistamismängude mängimise kogemust, mõtiskledes tunde üle, mis tekib üksikindiviidil arvutis mängimise ajal vägivalla suhtes järk-järgult apaatsemaks muutumisel. Maasik on oma loomingus arvutimängudega põhjalikumalt tegelenud viimastel aastatel, tõukudes küsimusest, kas ja kuidas vägivaldsed videomängud võivad aidata vähendada vägivalda päris elus. Roosakaid mängupüstoleid, sillerdavaid pärleid ja mitmesuguseid teisi n-ö naiselikeks peetavaid ehtematerjale kombineeriva installatsiooni värvivalik on ühtlasi kõnekas viide naismängijate olukorrale e-spordis, kus endiselt domineerivad meesmängijad.

Maasik on lõpetanud Eesti Kunstiakadeemia fotograafia (BA, 2014) ja kaasaegse kunsti eriala (MA, 2019), täiendades end vahepeal Praha kunsti-, arhitektuuri- ja disainiakadeemias. 2019. aastal pälvis ta Eesti Kunstiakadeemia väljaantava noore kunstniku preemia. Näitustel osaleb alates 2012. aastast. 2022. aastast on ta Eesti Kunstnike Liidu liige ja 2023. aastast Fotokunstnike Ühenduse (FoKu) liige.

Nomineeris Eesti Kaasaegse Kunsti Muuseum.

Merike Estna (s. 1980) on üks praegusaegseid tunnustatumaid maalikunstnikke, kelle loomingut iseloomustab traditsioonilise maalikunsti piiride nihutamine. Elab ja töötab Tallinnas ja Méxicos.

2025. aasta kevadel osales Estna Kumu kunstimuuseumis toimunud rahvusvahelisel kuraatorinäitusel „Nad hakkasid kõnelema" (7. II–3. VIII 2025) spetsiaalselt selleks näituseks valminud monumentaalse maaliga „Pimedik" (2024–2025). Ligi 4 meetri kõrgune ja 3 meetri laiune teos kuulub mõni aasta tagasi kunstniku elukohas Mehhikos alguse saanud teemaliini, milles Estna keskendub emaks saamise kogemusele madonna ja lapse motiivi kaudu. Tulemus on kasutatud maalikeele tasandil justkui abstraktne kosmiline plahvatus, aga samas ka portree emast lapsega. Hiiglaslikul maalil kujutatud siluett ja käte asend on laenatud Niguliste muuseumis asuva kannatusaltari ühe tiiva väliskülje tahvli maalingult (Michel Sittowi töökoda, 1518–1525). Teose puhul on tegemist Estna seni mastaapseima monumentaalmaaliga, mille ta on maalinud terviklikule lõuendile. Tänaseks on kõnealune Estna teos soetatud Eesti Kunstimuuseumi maalikogusse.

Estna on lõpetanud Eesti Kunstiakadeemias maalikunsti eriala (BA, 2005) ja täiendanud end Londonis Goldsmiths College'is (MFA, 2007–2009). Esmakordselt oli ta AkzoNobeli nüüdiskunstipreemia nominent 2012. aastal ja teist korda 2022. aastal. 2014. aastal pälvis Konrad Mäe medali, aastatel 2020–2022 oli ta üks kunstnikupalga saajatest. 2026. aastal esindab Estna Eestit 61. rahvusvahelisel Veneetsia kunstibiennaalil.

Nomineeris Eesti Kunstimuuseum.

Alexei Gordin (s. 1989) on maalikunstnik, kes tegeleb lisaks ka fotograafia, installatsiooni-, video- ja *performance*'i-kunstiga. Elab ja töötab Tallinnas. Tema kunsti iseloomustab enamasti (enese)irooniline suhtumine kunstimaailma võimuvertikaalidesse ning kaastunne ühiskonna sotsiaalsest turvavõrgust välja pudenenud inimeste vastu.

Gordini hiljutisel Punctumi galerii isiknäitusel „Kinni müüritud" (23. V–6. VII 2025) esitatud fotodokumentatsioonid on lasertrüki abil betoonplaadile kantud ja eelnevalt n-ö maaliliseks töödeldud kaamerajäädvustused, mis on algselt tehtud nutitelefoniga foto- ja videomaterjalile orienteeritud internetiplatvormi Instagram kasutajatele jagamiseks. Pole juhuslik, et need ülesvõtted pärinevad kohast, mis ei küsi sissepääsupiletit muuseumisse ega renditasu galeriipinna eest, vaid rahuldub ainult kasutajaandmete töötlemisega ärilistel eesmärkidel. Neis fotodes olid ühendatud mahajäetud hoonete nostalgia ja grafititekstide sõnumid, kunstniku kõvahäälne naer iseenda ja ühiskonna üle, riiklike kunstiinstitutsioonide kindlustatuse ja kunstnike kindlustamatuse üle, tulude jaotuse üle, mida valvavad klientidest koosnev kunstiturg ja eragaleriid, kinnikiilutud looja nende kahe kõva kivi vahel ellu jääda üritamas.

Tomskis sündinud Gordin on õppinud maalikunsti Eesti Kunstiakadeemias (BA, 2011) ja Helsingi Kunstiakadeemias (MA, 2016). 2017. võitis ta Vilniuses Young Painter Prize'i nimelise konkursi. AkzoNobeli kunstpreemiale nomineeriti ta esmakordselt 2023. aastal. Gordini teosed kuuluvad Tartu Kunstimuuseumi, Leedu Rahvusgalerii ja Kiasma nüüdiskunstimuuseumi kollektsiooni ning mitmetesse erakogudesse, sealhulgas Zuzeum eramuuseumile Riias.

Nomineeris Tallinna Kunstihoone.

AkzoNobel